

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2008-418-0048

Dato: 9. oktober 2009

Til

Folketinget - Skatteudvalget

Jeg fremsender hermed mit opfølgende svar vedr. Skatteministeriets videre arbejde med skatteudgifter, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. 381 af 4. september 2008 (Alm. del).

Kristian Jensen

/ Thomas Larsen

Opfølgning på Skatteministeriets arbejde med skatteudgifter

Som tilkendegivet i skatteministerens redegørelse til statsrevisorerne vedrørende Beretning nr. 1/2007 om gennemsigtighed vedrørende skatteudgifter (fradrag m.v.) samt til Skatteudvalget i besvarelsen af spørgsmål nr. 381 af 4. september 2008 (Alm. del), vil Skatteministeriet:

- Undersøge mulighederne for at opnå større gennemsigtighed i budgetfasen i forhold til skatteudgifterne. Det vil ske ved at undersøge praksis vedrørende gennemsigtighed i budgetfasen i sammenlignelige lande samt drøfte spørgsmålet i OECD.
- Undersøge praksis vedrørende rapportering om skatteudgifterne i sammenlignelige lande med henblik på, om der kan opnås større gennemsigtighed i rapporteringen.

Skatteministeriet har deltaget i arbejdsgrupper, der har beskæftiget sig med skatteudgifter i OECD og i et fælles nordisk samarbejde. Det var forventet, at arbejdsgrupperne ville have afsluttet analyserne i foråret 2009, men arbejdet har trukket ud, hvorfor det først har været muligt, at vende tilbage med et opfølgende svar på nuværende tidspunkt.

I beretningen opfordres Skatteministeriet til på baggrund af sin faglige ekspertise nærmere at udmønte, hvordan overvejelser af skatteudgifter bør foregå. I nedenstående præsenteres overvejelserne om det fremtidige arbejde med skatteudgifter i Skatteministeriet.

Definition af skatteudgifter (benchmark)

Skatteudgifter er en del af alle skattesystemer i udviklede økonomier. Skatteudgifter er således ikke noget, der kun kan identificeres i det danske skattesystem.

Ved opgørelse af skatteudgifter tages der ofte udgangspunkt i et teoretisk optimalt skattesystem (benchmark). Skatteudgifter kan kort beskrives som afvigelser fra dette teoretiske udgangspunkt. Dvs. typisk afvigelser der medfører en gunstig skattemæssig behandling af bestemte typer af aktiviteter eller grupper af skatteydere. Den positive særbehandling kan f.eks. være udmøntet i form af en skattefritagelse eller særligt lave skattesatser, fradrag som reducerer skattegrundlaget, fradrag i den betalte skat eller særligt gunstige kredittider.

Den økonomiske teori giver ikke et entydigt svar på hvad der er et optimalt skattesystem, hvorfor valg af benchmark er normativt. Ligeledes kan de normale regler eller hovedregler også tilskrives egentlige skatteudgiftsformål. F.eks. antages det typisk, at et skattesystems progression er en del af benchmark, men progression er et fordelingsmæssigt værktøj, der i princippet kunne være udformet som direkte tilskud i stedet. Det betyder, at det ikke er muligt at opstille et skatteudgiftsbegreb, som sidestiller skatteudgifter med egentlige udgifter, med mindre det skal omfatte størstedelen af det samlede skatteprovenu eller mere.

I den operationelle identifikation og beregning af skatteudgifter tages der som regel udgangspunkt i at det faktiske skattesystem er bygget over en variant af et teoretisk optimalt skattesystem. Benchmark er således ofte en kombination af elementer fra et teoretisk skattesystem og det faktiske skattesystem.

Ændring af valg af benchmark for skatteudgifter kan vende op og ned på hvad der defineres som skatteudgifter – selvom det faktiske skattesystem og skatteprovenu er uændret. Valg af benchmark har således stor betydning for niveauet af de samlede skatteudgifter.

Definitionen af skatteudgifter har i udgangspunktet en fælles kerne i de analyserede lande. Skatteudgifterne defineres som en afvigelse fra et nærmere defineret udgangspunkt (benchmark skattesystem). Der er dog forholdsvis store forskelle i de enkelte landes valg af benchmark. Japan definerer f.eks. sit benchmark efter almene principper for skattepolitik:

fordeling, neutralitet og enkelhed. Denne form for benchmark forventes at give forholdsvis mange skatteudgifter. I Japan anvendes begrebet "Special Tax Measures" dog i stedet for skatteudgifter. I den anden ende af spektret befinder Nederlandene sig, hvor benchmark er den primære struktur af det skattesystem, der er gældende, hvilket alt andet lige må medføre forholdsvis få skatteudgifter.

For hovedparten af landene, herunder de nordiske lande, udgør benchmark i udgangspunktet det såkaldte *Comprehensive Income Tax*, hvor basen for indkomstskatten svarer til det totale forbrug, som skatteyderen kunne have haft – i en ubeskattet verden – uden at reducere sin nettoformue. Af pragmatiske grunde er benchmark i praksis det enkelte lands normale skattesystem – dvs. det antages implicit, at skattegrundlaget er tæt på et teoretisk skattegrundlag.

Benchmark for indirekte skatter (afgifter) underlægges ikke på samme måde et teoretisk udgangspunkt i de enkelte lande. Benchmark tager hovedsageligt udgangspunkt i det gældende afgiftssystem, hvor der typisk skelnes mellem moms og andre afgifter. Selv med udgangspunkt i gældende regler er der forskelle mellem benchmark. Visse lande kategoriserer f.eks. obligatoriske momsfratagelser fra EU's momsdirektiv som skatteudgifter, mens andre lande medtager disse fratagelser som en del af benchmark.

Et muligt teoretisk benchmark for afgifter er, at udelukkende negative eksternaliteter skal beskattes. Dvs. miljøforurening m.v. skal have en afgift svarende til miljøomkostningen. Den del af afgiften, der overstiger omkostningen, vil da være en skattesanktion. Beskattes forbrug, der ikke medfører negative eksternaliteter, vil det ligeledes være en skattesanktion under dette teoretiske benchmark. Der er dog ingen lande, der anvender eksternalitetsbenchmarket i sin rene form. I det omfang der er positive eksternaliteter, burde det medføre et tilskud. Fravær af et skattemæssigt subsidie vil i princippet kunne betegnes som en skattesanktion.

Selv for lande hvor benchmark næsten er identisk, har de enkelte lande forskelle i den operationelle identifikation af skatteudgifter, hvilket medfører store forskelle i hvad der bliver medtaget som skatteudgift i det enkelte land. Det er dermed ikke meningsfyldt at sammenligne skatteudgifter på tværs af lande.

På trods af samme udgangspunkt er der stor forskel på niveauet for skatteudgifter i de nordiske lande. De enkelte skatteudgifter kan strengt taget ikke summeres til ét tal, da beregningsrækkefølgen kan have betydning for resultatet. Hver enkelt skatteudgift er således beregnet partielt, og ville påvirke grundlagene for andre skatteudgifter, hvis den blev ophævet. En opgørelse af et lands samlede skatteudgifter skal derfor tages med betydeligt forbehold. I Sverige er skatteudgifterne opgjort til ca. 8 pct. af BNP, mens de i Danmark er opgjort til godt 2 pct. I Finland og Norge er skatteudgifterne opgjort til henholdsvis ca. 7 pct. af BNP og ca. 5,4 pct. af BNP, *jf. tabel 1*.

Tabel 1. Skatteudgifter i pct. af BNP i de nordiske lande

Sverige	8,0
Finland	7,0
Norge	5,4
Danmark	2,2

Anm.: Skatteudgifterne opgjort ved tabt provenu metoden.

Kilde: Tax Expenditures in the Nordic Countries, working paper, 2009.

Valg af benchmark ud fra et teoretisk optimalt skattesystem er et normativt valg. For at forstå hvad det er, der ligger gemt i skatteudgiftsberegningerne, skal dette valg eksplicit fremgå. Forskelle i opfattelse af det teoretisk optimale skattesystem giver således forskellige

skatteudgifter ved samme skattesystem. Ved anvendelse af et teoretisk optimalt skattesystem som benchmark, vil alle afvigelser fra dette (skatteudgifter) i princippet fremstå som ikke optimale.

Tallene for de enkelte landes skatteudgifter dækker ikke nødvendigvis over det samme. En sammenligning af skatteudgifter på tværs af lande skal derfor tages med store forbehold. Skatteudgifter kan overordnet give to typer af informationer:

1. Det faktiske skattesystems afvigelser fra et hypotetisk teoretisk optimalt skattesystem.
2. Afvigelser fra hovedreglerne i det faktisk gældende skattesystem.

Ofte vil der være tale om en blanding mellem afvigelser fra et teoretisk optimalt system, hvormed skatteudgiften bliver et efficiensmål, og afvigelser fra det faktiske skattesystem, der mere har karakter af et mål for den isolerede provenuvirkning af den givne særregel. Skatteudgifter kan derfor ikke sammenholdes med direkte udgifter.

Da der ikke er et entydigt optimalt teoretisk skattesystem, så kan det skabe fortolkningsproblemer i forhold til hvad skatteudgifterne egentligt dækker over. Det er især på denne baggrund, at skatteudgifter er blevet kritiseret.

USA, der er et af pionerlandene på skatteudgiftsområdet, er på baggrund af denne kritik gået i en ny retning og har defineret skatteudgifter som afvigelser fra klart identificerbare skatteregler i lovgivningen, som medfører et lavere provenu end den generelle regel.¹ På denne måde bliver skatteudgifterne til en beskrivelse af afvigelser i skattesystemet og kan ikke tages til indtægt for om skattesystemet afviger fra et givet teoretisk optimalt skattesystem. Hensigten er at gøre det mere klart, hvad begrebet dækker – og ikke mindst – ikke dækker over.

Det nye paradigme for identifikation og klassificering af skatteudgifter sigter på en mere neutral analyse af skattesystemet. Dermed undgås afhængighed ved sammenligning af gældende lovgivning med et hypotetisk og mere eller mindre subjektiv bestemt benchmark skattesystem.

Hvis denne nye praksis blev anvendt, vil det formentlig ikke medføre store ændringer i, hvad der kategoriseres som skatteudgifter i Danmark, eftersom det operationelle benchmark i praksis som nævnt i høj grad har taget udgangspunkt i den faktiske udformning af skattesystemet. Det ville imidlertid blive mere klart for de fleste, hvad skatteudgifterne dækker over, nemlig en beskrivelse af afvigelse fra generelt identificerbare regler.

Rigsrevisionen bemærkede i deres beretning til Statsrevisorerne om skatteudgifter, ”*at der ikke er en entydig definition af, hvad begrebet skatteudgifter omfatter. Med en bredere definition, hvor man også inddrager generelle fradrag i skattesystemet som fx rentefradrag, vil skatteudgifterne have et væsentligt større omfang.*”

Jeg mener ikke, erfaringerne fra andre lande taler for en udvidelse af definitionen – tværtimod. Jeg finder det derimod mere interessant med den retning, som USA er gået i. Den nye tilgang har elementer, der kan bidrage til at øge gennemsigtigheden ved brugen af skatteudgifter.

¹ Se f.eks. *Estimates of Federal Tax Expenditures for Fiscal Years 2008-2012*, Joint Committee on Taxation, oktober 2008.

Det er imidlertid ikke altid entydigt, hvad der er hovedreglen i de enkelte skatte- eller afgiftslove. Ligeledes kan der være et behov for at se nærmere på, hvordan afgiftsområdet skal behandles i forhold til andre former for især økonomisk regulering m.v.

Jeg vil med udgangspunkt i den ovenstående nye tilgang have opstillet nye generelle retningslinier for benchmark for de enkelte områder: personskatter, erhvervsbeskatning, kapitalbeskatning, moms og andre afgifter. De nye retningslinier vil blive offentliggjort, når de foreligger. Når de nye benchmark er udarbejdet, vil fremtidige opgørelser af skatteudgifter tage udgangspunkt heri.

Det er min opfattelse, at en sådan justering af benchmark vil bidrage til en øget gennemsigtighed med hensyn til identifikation og opgørelse af skatteudgifter.

Gennemsigtighed i budgetfasen m.v.

Størstedelen af OECD-landene præsenterer skatteudgifter i tilknytning til budgettet. Der er dog undtagelser, som f.eks. Canada og Korea, der opgør skatteudgifterne i publikationer uden tilknytning til budgettet.

Skatteudgifter sammenholdes ofte med direkte udgifter. På den baggrund fremføres det, at skatteudgifter også bør præsenteres sammen med de direkte udgifter, som skatteudgifterne kun tilnærmelsesvist kan sammenholdes med. I praksis er der imidlertid ingen af de undersøgte lande, der præsenterer skatteudgifter side om side med direkte udgifter.

Direkte udgifter kan generelt ikke sammenlignes med skatteudgifter. En del af de direkte udgifter vil have afledte virkninger, inden eventuel adfærd, på skatte- og afgiftsprovenuet. Den umiddelbart opgjorte direkte udgift vil dermed ikke nødvendigvis være lig med den reelle omkostning på de offentlige budgetter. Det gør en direkte sammenligning med skatteudgifter problematisk.

Opgørelsen af indtægter og udgifter er statiske, dvs. der tages ikke højde for diverse adfærdseffekter. Adfærdseffekterne behøver ikke nødvendigvis være identiske ved direkte tilskud eller f.eks. en reduceret afgift vedrørende samme område. Et fast tilskud på 1 mia. kr. til energiintensive virksomheder vil ikke have samme effekt på f.eks. CO₂-udledningen, som en lempelse af CO₂-afgiften for energiintensive virksomheder svarende til 1 mia. kr., da afgiftsinstrumentet vil påvirke den marginale udledningspris, hvilket tilskuddet ikke vil.

Opstilles skatteudgifterne efter hvilke grupper, der er direkte modtager skatteudgiften, bør det i øvrigt holdes for øje, at dette ikke nødvendigvis er samme persongruppe, der i sidste ende får gavn af skatteudgifterne. En skatteudgift, der f.eks. er tilknyttet en forbrugsvare, kommer ikke nødvendigvis producenten til gode men kan slå ud i lavere forbrugerpriser m.v. Fordeling af skatteudgifter baseret alene på juridiske kriterier frem for økonomiske kriterier skal tages med forbehold.

En ofte fremhævet begrundelse for at have ekstra fokus på skatteudgifter er, at brugen af skatteudgifter i princippet kan føre til ukontrolleret offentligt forbrug og budgetunderskud. Forskellige former for budgetregler er blevet kritiseret for ikke at kunne bruges til at kontrollere en uønsket udvikling i skatteudgifter.

Jeg mener fortsat, at en opgørelse af skatteudgifter, kan være et godt redskab til brug for den generelle prioritering af den økonomiske politik. Det væsentlige er dog den overordnede udvikling i økonomien.

I Danmark udgør skattestoppet og det langsigtede krav om finanspolitisk holdbarhed en fornuftig ramme for udviklingen i de offentlige budgetter m.v. Disse mekanismer udelukker

selvfølgelig ikke, at der kan opstå en utilsigtet og uønsket vækst i visse skatteudgifter, men det giver en styring af det samlede budget.

Hertil kommer, at de enkelte skatteudgifter ikke lever en skyggetilværelse uden opsyn. I Økonomi- og Erhvervsministeriets *Redegørelse om erhvervsstøtte* følges udviklingen bl.a. for skatteudgifter relateret til erhvervslivet. Ligeledes blev skatteudgifterne gennemgået i forbindelse med skattereformen *Forårspakke 2.0*.

Skatteministeriet har også fokus på særlige områder. Skatteministeriet har tidligere udarbejdet en årlig rapport om personalegoder. Den del heraf, der omfatter den statistiske opgørelse af udviklingen i personalegoder, agter Skatteministeriet fremover årligt at offentliggøre på ministeriets hjemmeside.

For at sikre synliggørelsen af skatteudgifter har Skatteministeriet herudover skrevet ind i sine interne instrukser, at nye eller ændringer i eksisterende skatteudgifter eksplicit skal fremgå af Skatteministeriets lovforslag, *jf. bilag 2*.

I Danmark lovgives der ikke i finansloven om skatteændringer, men i særlig skattelovgivning, der typisk behandles af Folketinget på andre tidspunkter end finansloven. Som jeg tidligere har fremhævet, så er formålet med finansloven at etablere et bevillingsmæssigt grundlag for næste års statslige indtægter og udgifter samt præsentere et samlet budget. Skatteudgifter er ikke en direkte del af det bevillingsmæssige grundlag og kan ikke regnes med i det samlede budget, hvorfor de ikke hører naturligt hjemme i finansloven.

I Danmark er indførelse eller ændringer af skatteudgifter genstand for tre behandlinger i Folketinget. Det skaber i sig selv en meget høj grad af gennemsigtighed.

For at styrke lovforberedelsen yderligere beskrives skatteudgifter eksplicit i lovforslagene. Fra og med folketingsåret 2007/2008 indgår skatteudgifterne i gennemførte skatte- og afgiftslove i en samlet oversigt på Skatteministeriets hjemmeside. Usikkerheden i opgørelsen af skatteudgifter følger den normale usikkerhed ved opgørelse af provenuskøn.

Lovforslagenes bemærkninger skal indeholde en vurdering af de administrative konsekvenser. De administrative bemærkninger dækker som hovedregel hele forslaget eller hovedelementerne ved større lovforslag eller samle-lovforslag. De administrative konsekvenser fordeles ikke ud på de enkelte delelementer og således heller ikke særskilt på eventuelle ændringer i skatteudgifter. I de tilfælde hvor lovforslaget alene berører en skatteudgift, kan eventuelle administrative konsekvenser tilskrives skatteudgiften.

Tabel 2 viser opgjorte skatteudgifter i Skatteministeriets lovforslag i forbindelse med *Forårspakke 2.0*.

Tabel 2. Skatteudgifter i <i>Forårspakke 2.0</i>		
	Antal	Mia. kr.
Ophævede eller reducerede skatteudgifter	13	3,1
Nye eller øgede skatteudgifter	9	1,4
Skattesanktioner	1	0,1

Anm.: Opgjort ud fra bemærkningerne i Skatteministeriets lovforslag til *Forårspakke 2.0*.

I forbindelse med *Forårspakke 2.0* er der ophævet eller reduceret skatteudgifter for godt 3 mia. kr., mens der er nye eller øgede skatteudgifter for knap 1½ mia. kr. *Forårspakke 2.0* har dermed samlet set reduceret de samlede skatteudgifter betydeligt.

Hertil kommer reduktion af rentefradraget, der i flere andre lande ville have talt som en reduktion af skatteudgifterne. En opgørelse over ændringer i skatteudgifter i forbindelse med skattereformer vil således ikke nødvendigvis være direkte sammenlignelig på tværs af lande.

I bilag 1 er der en oversigt over de identificerede skatteudgifter i forbindelse med *Forårspakke 2.0*.

Det er fortsat ikke min hensigt fremover at udarbejde en årlig oversigt over samtlige skatteudgifter ligesom provenuberegninger heller ikke opdateres efterfølgende. Men på baggrund af seneste samlede opgørelse fra 2006 og de på Skatteministeriets hjemmeside opgjorte ændringer af skatteudgifter i nye lovforslag, vil der være en tilnærmelsesvis samlet oversigt over skatteudgifter i det danske skattesystem.

Praksis vedr. rapportering og evaluering

I Økonomi- og Erhvervsministeriets publikationer *Redegørelse om erhvervsstøtte* opgøres skatteudgifter, der kan relateres til erhvervslivet. Erhvervslivets skatteudgifter svarer til godt en tredjedel af samtlige skatteudgifter.

OECD m.v. anbefaler, at samtlige skatteudgifter opgøres. På grund af forskelle i definitioner af skatteudgifter, er der også forskel i omfanget af skatteudgifter i de enkelte landes opgørelse. Tyskland opgør f.eks. kun skatteudgifter vedr. husholdninger, hvis de udgør indirekte subsidier til erhvervslivet. Skattesanktioner, der er det modsatte af skatteudgifter, behandles ikke ens landene imellem. Ligeledes er det ikke alle lande, der medtager skatteudgifter på lokalt niveau – dvs. kun føderale eller statslige skatteudgifter medtages, hvilket f.eks. er tilfældet i Canada og Nederlandene.

Evalueringer af skatteudgifter vil, ligesom evalueringer af resten af skattesystemet eller direkte udgifter kunne give værdifulde bidrag til udformningen af skatte- og udgiftspolitikken. Der er imidlertid ingen af de undersøgte lande, der evaluerer rutinemæssigt. Tyskland har et evalueringsprogram, hvor de væsentligste skatteudgifter skal evalueres af uafhængige institutioner, og Nederlandene har en evalueringscyklus, der sigter på at få evalueret samtlige skatteudgifter over en fireårig periode. Disse processer er dog ikke iværksat, hvorfor det ikke har været muligt at vurdere disse processer.

Ved evaluering af skatteudgifter, skal der tages højde for om ressourceforbruget står mål med udbyttet. Evalueringer af skatteudgifter bør ske i sammenhæng med evalueringer af relaterede områder på skatte- og udgiftssiden eller større ændringer som ved skattereformer m.v.

I forbindelse med det lovforberedende arbejde til skattereformen *Forårspakke 2.0* blev skatteudgifterne evalueret. Selve reformen medførte reduktioner af skatteudgifterne på en række områder, herunder særligt lave registreringsafgifter for taxaer, medarbejderobligationer, fjernelse af en række momsfratagelser og andre stramninger relateret til erhvervslivet. Omvendt er skatteudgifterne også blevet øget ved at f.eks. forhøje standardfradraget for dagplejere. Dette skal dog ses i sammenhæng med den lavere skatteværdi af ligningsmæssige fradrag, der isoleret set mindsker denne skatteudgift.

Analyser af skatteudgifter har ofte en særlig interesse i forbindelse med baseudvidelser (fjerne eller reducere en skatteudgift), som gør det muligt at finansiere f.eks. satsned sættelser. Fjernelse af skatteudgifter i forbindelse med *Forårspakke 2.0* medvirkede til at finansiere de markante skattelettelser på arbejdsindkomst. En væsentlig del af baseudvidelsen bestod imidlertid i en nedsættelse af skatteværdien af rentefradraget, hvilket dog ikke er ka-

tegoriseret som en skatteudgift i Danmark. Skatteudgifter er en del af det samlede skatte- og udgiftssystem og bør ikke evalueres selvstændigt men i en større sammenhæng.

Bilag 1. Skatteudgifter i forbindelse med *Forårspakke 2.0*

Skatteudgifter er afvigelser fra det generelle eller normale skattesystem, der indebærer en gunstig skattemæssig behandling af bestemte typer af aktiviteter eller af grupper af skatteydere. En skatteudgift kan f.eks. være udmøntet i form af en skattefritagelse eller særligt lave skatteprocenter, fradrag som reducerer skattegrundlaget, fradrag i den betalte skat eller særligt gunstige kredittider.

Det er ikke altid muligt at give en entydig definition af det normale skattesystem på alle områder og dermed heller ikke af afvigelser herfra. Afgrænsningen af skatteudgifter vil derfor være omgivet af et vist element af skøn.

Skatteudgifter vedrører i teknisk forstand offentlige indtægter og kan defineres som indtægter, der ikke opkræves. Formålet med at opgøre ændringer i skatteudgifter er at synliggøre denne del af de offentlige udgifter.

I forbindelse med Forårspakke 2.0 er der på skatte- og afgiftsområdet gennemført en række lovforslag. I 7 af forslagene er der taget eksplicit stilling til skatteudgifter:

Skatteudgifter i forbindelse med <i>Forårspakke 2.0</i>	
Lovforslag og lovnr.	Ændring i skatteudgift ("–" = reducerer skatteudgift)
L 199 Lov nr. 519 af 12. juni 2009	<p>• Lov om ændring af ligningsloven og forskellige andre love (Beskatning af personalegoder, befordringsfradrag, gavefradrag, dagplejefradrag og rejsefradrag m.v.)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Medarbejderobligationer og –aktier (-0,27 mia. kr.) • Multimodieskat (skatteudgiften knyttet til fri telefon og bredbåndsforbindelse bliver reduceret.) • Ophævelse af bundfradrag for gaver til almenvelgørende foreninger (0,04 mia. kr.) • Loft over fradrag for rejseregler (-0,23 mia. kr.) • Forhøjelse af det særlige tillæg til befordringsfradraget til lavtlønnede m.v. (0,29 mia. kr.)* • Forhøjelse af standardfradraget for dagplejere (0,15 mia. kr.)* • Grønt miljøtillæg for firmabiler (skattesanktion 0,1 mia. kr.)
L 202 Lov nr. 525 af 12. juni 2009	<p>• Lov om ændring af aktieavancebeskatningsloven og forskellige andre love. (Harmonisering af selskabers aktie- og udbyttebeskatning m.v.)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ophævelse af fradrag for udgifter til advokater og revisorer og fradrag for udgifter til undersøgelser af nye markeder i forbindelse med etablering eller udvidelse af erhvervs-mæssig virksomhed (-0,12 mia. kr.) • Tonnagebeskatning prisindeksering (-0,05 mia. kr.)
L 203 Lov nr. 520 af 12. juni 2009	<p>• Lov om ændring af lov om merværdiafgift og lov om afgift af lønsum m.v. (Ophævelse af visse momsfritagelser og øget lønsumsafgift for den finansielle sektor m.v.)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ophævelse af momsfritagelse for levering af fast ejendom (-0,89 mia. kr.) • Ophævelse af momsfritagelse for rejsebureauer, turistkontorer m.v. (-0,16 mia. kr.) • Ophævelse af momsfritagelse for ejendomsadministration (-0,18 mia. kr.) • Forhøjet lønsumsafgift for den finansielle sektor (-0,38 mia. kr.)
L 204 Lov nr. 522 af 12. juni 2009	<p>• Lov om ændring af lov om afgift af spildevand og forskellige andre love. (Forhøjelse af spildevandsafgiften og afgiften af HFC-</p> <ul style="list-style-type: none"> • Forhøjelse af spildevandsafgift / fritagelser (0,04 mia. kr.) • Loftet for afgiftssatserne på visse industriel-

Skatteudgifter i forbindelse med *Forårspakke 2.0*

Lovforslag og lovnr.		Ændring i skatteudgift (“-” = reducerer skatteudgift)
L 205 Lov nr. 523 af 12. juni 2009	gasser m.fl., nedsættelse af afgiften af emballage til vin og spiritus m.v.) Lov om ændring af lov om afgift efter brændstofforbrug for visse personbiler, registreringsafgiftsloven og forskellige andre love. (Grøn omlægning af bilbeskatningen)	le drivhusgasser (< 5 mio. kr.) • Forhøjelse af udligningsafgift for diesel-drevne varebiler (-0,38 mia. kr.) • Grøn registreringsafgift for taxier (-0,05 mia. kr.)
L 206 Lov nr. 524 af 12. juni 2009	Lov om afgift af chokolade- og sukkervarer m.m., lov om afgift af konsum-is, lov om afgift af mineralvand m.v., lov om tobaksafgifter og lov om afgift af øl, vin og frugtvin m.m. (Afgiftsforhøjelser på chokolade, is, sukkerholdigt sodavand og tobak samt afgiftsnedsættelse på sukkerfrit sodavand)	• Lavere afgiftssats for sukkerfri sodavand (0,05 mia. kr.)
L 207 Lov nr. 527 af 12. juni 2009	Lov om afgift af elektricitet og forskellige andre love (Forhøjelse af energiafgifterne, afgift på erhvervenes energiforbrug, afgiftsmæssig ligestilling af central og decentral kraftvarme, afgift på smøreolie m.v. og forhøjelse af affaldsafgiften)	• Landbrug, gartneri og mineralogiske processer m.v. lempes for forhøjelse af elafgift med 6 øre pr. kWh (0,2 mia. kr.) • Landbrug samt mineralogiske og metallurgiske processer lempes for indførelse af energiafgift på brændsler i erhvervene (0,6 mia. kr.) • Ligestilling mellem decentral og central kraftvarme (-0,07 mia. kr.) • Ligestilling mellem el til belysning og anden el (-0,18 mia. kr.) • Ligestilling mellem elopvarmning af elværker m.v. og anden rumvarme (-0,02 mia. kr.) • Ophævelse af fritagelsen for farligt affald (-0,16 mia. kr.)

* Skatteudgift lavere når der tages hensyn til lavere værdi af ligningsmæssige fradrag.

Der henvises til de konkrete lovforslag for en uddybning af de enkelte skatteudgifter.

Skatteudgifterne er opgjort ud fra den såkaldte tabt provenu metode, dvs. den direkte og umiddelbare provenuvirkning. Da skatteudgifterne ikke medtager eventuelle adfærdsændringer, er skatteudgifterne for de enkelte områder ikke lig med merprovenuet ved at afskaffe skatteudgiften.

Bilag 2. Skatteministeriets interne instrukser vedr. skatteudgifter

Eventuelle skatteudgifter skal fremgå af selve lovforslaget, med en beskrivelse af hvori skatteudgiften består, formålet med skatteudgiften og hvilken branche eller gruppe, der er den direkte modtager.

Skatteudgiften skal efterfølgende indgå i en oversigt over skatteudgifter, der vil være tilgængelig på Skatteministeriets hjemmeside.

Skatteudgifter skal opgøres ud fra den såkaldte tabt provenu metode, dvs. den direkte og umiddelbare provenuvirkning. Hvis skatteudgiften først slår igennem over en længere år-række, er det som udgangspunkt alene virkningen i de første 2 år samt slutvirkningen, der skal fremgå. Som udgangspunkt opgøres skatteudgiften på kalenderårsbasis.

Skatteudgifterne vil som hovedregel ikke blive genberegnet med faste intervaller. De enkelte områder vil blive opdateret i forbindelse med ændringer i den relaterede lovgivning og i forbindelse med større gennemgange af de enkelte områder i øvrigt.